

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 528/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. U., R., zastúpeného advokátkou E. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 177/2011 z 12. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. U. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. R. U., R. vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 177/2011 z 12. júla 2011.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Dňa 31.05.2007 podal predseda Krajského súdu v Žiline p. K. návrh na disciplinárne stíhanie sťažovateľa. Predmetný návrh bol vedený na Najvyššom súde Slovenskej republiky - Disciplinárny súd (ďalej aj „disciplinárny súd“) pod sp. zn. 2Ds 2/2007. Vo veci bolo rozhodnuté – disciplinárne konanie bolo v celom rozsahu zastavené – a to dňa 20.05.2009. Rozhodnutie Najvyššieho súdu – disciplinárny súd nadobudlo právoplatnosť dňa 27.08.2009.

Pre posudzovanú vec je podstatné začatie disciplinárneho konania, t.j. deň 31.05.2007 a jeho trvanie až (najmenej) do 31.12.2008, ktoré skutočnosti vyplývajú z pripojeného rozhodnutia disciplinárneho súdu. Spôsob rozhodnutia o disciplinárnom návrhu, deň konečného rozhodnutia, či nadobudnutie právoplatnosti nemajú žiadny súvis s uplatňovaným nárokom. Len na okraj uvádzame, že disciplinárne konanie sa po celý čas viedlo výlučne o priestupku, resp. o konaní, ktoré malo mať znaky priestupku podľa osobitného predpisu.

V dôsledku vedenia predmetného disciplinárneho konania neboli sťažovateľovi v zákonom stanovených termínoch v rokoch 2007 a 2008 vyplatené ďalšie platy v zmysle ust. § 77 ods. 1 písm. c) zák. č. 385/2000 Z.z. (v znení pred jeho novelizáciou zákonom č. 517/2008 Z.z.). Tieto ďalšie platy mu boli vyplatené až dňa 30.09.2009. Do uvedeného dátumu bol preto podľa názoru sťažovateľa Krajský súd v Žiline v omeškaní vo vzťahu ku každému jednotlivému ďalšiemu platu. Preto sa sťažovateľ domáhal zaplatenia úrokov z omeškania v sume 881,14 Eur žalobou na Okresnom súde v Revúcej. ...

Sťažovateľ namietal, že znenie cit. § 77 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. v znení pred novelizáciou zákonom č. 517/2008 Z.z. bolo v rozpore s čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého platí princíp rovnosti vo vzťahu k základným právam a slobodám. Sťažovateľ namietal, že cit. znenie § 77 ods. 1 porušovalo zásadu prezumpcie neviny a vo faktickej rovine aj zásadu, že nie je možné za ten istý skutok obvineného potrestať dvakrát (opakovane). Predmetné zásady patria medzi základné práva, ktoré musia byť garantované a rešpektované. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že disciplinárne konanie bolo proti nemu vedené „len“ pre priestupok. V prípade priestupkového konania proti osobe, ktorá nie je sudcom, samotný fakt, že sa také konanie vedie, nemá žiadny vplyv na príjem (mzdu) takejto osoby. Navyše, v prípade uznania viny za priestupok najvyšší trest,

ktorý bolo možné podľa § 42a ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. uložiť, bola pokuta vo výške 50.000,00 Sk (dnes je to 1.659,00 Eur), čo je suma nižšia, ako bol jeden nevyplatený ďalší plat v prípade sťažovateľa. ...

Navyše, bez ohľadu na uvedení novelizáciu zákona č. 385/2000 Z.z. sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že tak zákonodarca ako aj predkladateľ legislatívnych návrhov (t.j. Ministerstvo spravodlivosti SR) už v období pred označenou novelou si boli vedomí nerovnosti, ktorú namietané znenie § 77 zák. č. 385/2000 Z.z. vyvolávalo, a preto v rámci úprav ohľadom nároku na ďalší plat pre roky 2005 a 2006 (prechodné ustanovenie § 151h ods. 1 písm. c) a § 151i ods. 1 písm. c) zák. č. 385/2000 Z.z., v znení zákonov č. 609/2004 Z.z. a č. 622/2005 Z.z.) samotné vedenie disciplinárneho konania nebolo prekážkou vzniku nároku na ďalší plat.

Napokon sťažovateľ uviedol, že z titulu princípu subsidiarity je rozpor ustanovenia § 77 ods. 1 písm. c) zák. č. 385/2000 Z.z. (v jeho namietanom znení pred novelizáciou zák. č. 517/2008 Z.z.) s ústavou oprávnený riešiť aj všeobecný súd. Vzhľadom na aktuálnu právnu úpravu ďalších plátov (v dôsledku citovanej novely) už konanie o nesúlade dotknutej právnej normy s ústavou nie je možné (§ 41a ods. 4 zák. č. 38/1993 Z.z.).

Okresný súd Revúca nároku čiastočne vyhovel a priznal sťažovateľovi náhradu úrokov z omeškania v sume 510,75 Eur, pričom tieto počítal odo dňa 16.01.2009. Vo zvyšku nárok sťažovateľa zamietol, pričom okrem poukazu na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa nijako nevysporiadal s jeho argumentáciou v tejto časti.

O odvolaní proti rozsudku OS Revúca rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, pričom sa len „stotožnil“ s argumentáciou prvostupňového súdu (ktorá však v podstatnej a namietanej časti neexistuje). Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/1777/2011 zo dňa 12.07.2011 bolo sťažovateľovi doručené dňa 27.07.2011.

V zákonnej lehote podávame proti tomuto rozhodnutiu ústavnú sťažnosť. ...

Namietaným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici bol sťažovateľ ukrátený na svojom základnom práve na spravodlivý proces (v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd). Okrem toho sťažovateľ namieta, že rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty (vyplývajúcim predovšetkým z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 46 Ústavy SR),

ktorého imanentnou súčasťou je aj legitímna predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci v súlade s právom a zákonom stanovenými požiadavkami. ...

Obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je umožniť každému prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúca povinnosť dotknutého orgánu o veci konať takým spôsobom, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov podľa druhej hlavy siedmeho oddielu Ústavy SR. Porušenie práva na spravodlivý proces nastáva aj vtedy, ak všeobecný súd urobí právny záver, ale sa nevysporiada so skutočnosťou, ktorej zohľadnenie je nevyhnutné pre právne posúdenie veci. Inými slovami – ak je rozhodnutie súdu neodôvodnené a arbitrárne.

Prvostupňový, rovnako ako aj odvolací súd sa nijako nezaoberali podstatnou časťou návrhu sťažovateľa, čím v rozpore s ústavou zasiahli do sťažovateľovho práva na súdnu ochranu. Medzi namietaným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici a porušením sťažovateľovho práva je priama súvislosť.»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 13Co/177/2011 zo dňa 12.07.2011 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok Okresného súdu Revúca č.k. 5C/204/2010-54 zo dňa 15.03.2011, porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/177/2011 zo dňa 12.07.2011 sa v namietanej časti ruší a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd konštatuje, že nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základných právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ako to sám v sťažnosti uviedol a ako to ústavný súd zistil aj z prípisu Okresného súdu Revúca, ktorý o veci rozhodoval ako súd prvého stupňa.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu (mutatis mutandis I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Keďže sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011